

DRAGAN DRAGOJLOVIĆ

**INVOCAREA
LUI
DUMNEZEU**

Timișoara, 2011

Dragan Dragojlović

**Invocarea
lui
Dumnezeu**

***

Versiunea românească: Dușan Baiski și Blagoie Ciobotin
© Dușan Baiski

CUPRINS

POEZIE DE SEARĂ

Rugăciunea de seară

ÎN RUGĂCIUNI

În rugăciuni

După o lungă așteptare

Tristețea vieții trecute

Timpul omenesc

Cel de al doilea nume al destinului

Picătura în praf

A te ascunde în suflet

Cum să tac

Ruinele visului

Un alt fel de lume

Urmele vieții

Dialogul cu sine

Bucuria omenească

Privirea în adânc

Slobozește mila ta

Cei care doresc să se-ntoarcă

Cuvântul tău

*Spune oricare cuvânt
Învățăturile vieții noastre
Deasupra destinului
La fântână
La capătul zilei
Grădinarul din grădina bătrână
Jucăriile
Cereștile surori
Lumea de pe urmă
Îngerul pășește împreună cu noi
La izvorul din poveste
Fără alegere
zidurile neziditului oraș
Numele tău
Înalt e cerul
O poveste despre veșnicie*

GLASUL LINIȘTEI

*Glasul liniștei
Regăsirea de sine
Te pot rugăciunile întoarce?
Zidurile cerului
Dinaintea bisericii
De neconceput
Umbra lui Dumnezeu
Și Dumnezeuul nostru tace
Sub cupolă
Cuvintele ce nu trebuiesc rostite
Vocea din vis
Viața care s-a scurs
E singur fiecare dintre noi?
Întoarcerea speranței
Îndepărtatul glas*

MARTORUL SPERANȚEI NOASTRE

Martorul speranței noastre

POEZIE DE SEARĂ

RUGĂCIUNEA DE SEARĂ

Potolește-te, lumină,
Odihnește ochii, zilei,
Și slobozește căruța amiezii
Peste cer lin să dispară
Ducând durerea noastră.

Pe unde nădejdea noastră
Hoinărește cu ochii legați.

Potolește-te, lumină,
Pe pleoapa căzută
Care înăbușă vorbirea

În timp ce bătăile din piept
Cu bătăile cerului se-mpreunează -

Acolo unde totul
Fără de urmă se pierde.

Iar clopotele serii să tacă.
Nu moare ziua
Ci se pregătește să doarmă orele
Dealungul cărora noaptea
În gol va coborî

Acolo unde sălășuiește un alt timp
Neconsiderându-ne pe noi.

Potoleşte-te, lumină,
Lasă ca fața ta nevăzută
Să treacă pe cărarea
Pe care neputința noastră
Se întrece cu
Durerea noastră -

Pe cărarea pe care Dumnezeu
Părăsindu-ne a plecat.

ÎN RUGĂCIUNI

ÎN RUGĂCIUNI

Laud aspirația
Spre desăvârșire,
Îngenunchez în rugăciune.

Doamne,
Dăruiește o zi fără durere,
Nădejde fără regrete.

Anul se termină
Ca oricare altul.
Nici o iluzie
Nu a trecut fără reîntoarcere.
În capcanele sale
Cu sine însăși se va juca
Inima mea,
Și cu pierderea
Pentru a învăța să ierte.

Doamne,
Cînd noaptea aceasta va trece
Clopotele tale să răsunе
Prin acest ținut însingurat.

DUPĂ O LUNGĂ AȘTEPTARE

După o lungă așteptare
În fața cerului gol
Au apărut porțile invizibile
Și s-a arătat umbra Raiului,

Iar deasupra ceții galben-cenușii
Strălucește un alt soare.

Adânc în inimă
Se-ntrevede castelul tainei,
Bolta înstelată.
Neîndemânaticul clopotar visează
Iar în vânt răsună
Iarba uscată.

Doamne,
Nu trăda pe acei
Care Te creează
Din cuvânt și din durere.

TRISTEȚEA VIEȚII TRECUTE

E trează tristețea
Vieții trecute.
În dimineața transparentă
Nu pot să explic
Ce ascunde
Picătura de rouă.
Ca-ntr-un miracol
Stau lângă tocul ușii
Care nu s-a deschis.

Doamne,
Oare aceasta este totul
Ce ai putut să-mi dai
Când pe drumul acesta
M-ai trimis ?

TIMPUL OMENESC

Când istoria se lasă
Peste mâinile noastre,
Cine va uni cioburile,
Cine va reînnoi dărâmăturile?
Pentru că ceea ce o clipă
Promite,
Alta o persiflă.
Iluziile sunt spațiul
În care trăim.
Oare și timpul omenesc
În sfărâmături
Se năruie ?

Doamne,
Acelora care vor să evite
Ordinele destinului
Acordă-le mila Ta.

CEL DE AL DOILEA NUME AL DESTINULUI

Zorile se întind.
Noaptea se retrage
În sine.

Soarele luminează
Uitarea.
Este departe mâna
Care ar putea
Să vindece.
Doar singurătatea
Dă putere.
Crucea este cel de al doilea
Nume al destinului.

Doamne,
Oare lumina ta
Va alunga pustietatea
Din inimile noastre ?

PICĂTURA ÎN PRAF

Și inima aceasta când se liniștește
Lumea își va continua drumul.
Nimeni nu va ști
De momentul
În care lacrima lumii seamănă
Cu picătura de ploaie în praf.

Nu ne dezvălui taina,
Doamne,
Să nu rămânem fără de speranță.

A TE ASCUNDE ÎN SUFLET

Între vizibil și taină
Se ispitește lumea noastră.
Nădejdea este neputincioasă
Dacă nu-nțelege
Graiul destinului.
Că la urmă a toate
Vine sfârșitul,
Despre acsta nu vorbim.
Nu vorbim nici despre durere,
În colonia timpului
Este sălașul ei.

În fața puterilor
Ce totul dărâmă,
Doamne,
Este oare suficient în
Propriul suflet a te ascunde ?

CUM SĂ TAC

În amintiri
Trecutul nu-mbătrânește.
Ziua care nu există
Își păzește lumina
Încălzind uitarea.
Cu mâna trec
De-a lungul depărtării.

Oare-i mai puternică rațiunea
Decât golul
Pe care-l țin în palmă ?

Doamne,
Învață-mă cum să tac.

RUINELE VISULUI

Peste aurora îndepărtată
Se întinde pustiul.
O stea
Nu dorește să se stingă.
Pe poteca pe care merg
Florile muntelui
Își împletesc lujerele
Cu vântul și cu liniștea.

Doamne,
Ce frumoase sunt
Ruinele visului.

UN ALT FEL DE LUME

Și ziua această este condamnată
Să moară pentru o iluzie,
Iar amiaza aceasta să dispară
Slăvind soarele.
Într-un zbor jos
în roiuri se adună
Mulțimile de nori
Și deasupra cerului conduc
Umbra pământului.
Ploaia va uni, poate,
Ziua cu noaptea
În foșnetul care tânjește
După stelele invizibile.

Doamne,
Acest gând care visează
Un alt fel de lume,
În furtună
Să nu uite de sine.

URMELE VIEȚII

Amintirea
Nimic nu reînnoiește.
Este a doua
Față a morții.
Vorbele rostite sunt
Doar păpădiile în
Vântul de primăvară.
În vremea aspră
Urmele vieții
Repede-și pierd conturul.
Ce sinceră a fost

Rugăciunea noastră !

Gurile care vorbesc
Sunt în slujba inimii.
Doamne,
Să fie în slujba
Dragostei Tale.

DIALOGUL CU SINE

Cu viteza stelei căzătoare
Zilele conduc anul
Spre sfârșit.
Timpul este nemilos
Pentru cei fără de putere.
Nenorocirea și durerea de pe pământ
Nu știu să le explice
Nici tăcerea,
Nici cuvintele.
Incertitudinea deasupra frunzelor
Ce tremură.
Și vremea aceasta
Slobozește tolba
Cu melancolie să-i țintească
Pe singuratici.

Doamne,
Unde este Raiul
În care am trăit
Până ne-ai iubit ?

BUCURIA OMENEASCĂ

Câtă durere,
Câtă cantitate de nenorocire
Făurește timpul omenească !
Iar bucuria,
Ea este acum stăpână
Asupra acestei liniști
Ea, neînfricată,
Se arată,
Întorcându-și clipele scurte
Și strălucitoare
Către cer și amintire.

Doamne,
Fără bucuria omenească
Ce mare pustiu ar fi
Această lume ?

PRIVIREA ÎN ADÂNC

Această lume se preface
Că ne iubește.
Povestea despre Rai
Își dezamăgește creatorul.
În mâinile goale

Sunt lungi umbrele
Anului.
Liniştea de pe ele
Seamănă cu ochii
Cu care privim
În adâncime.

Doamne,
Oare alte lumi sunt mai bune
Decât aceasta a noastră ?

SLOBOZEŞTE MILA TA

Golul de la sfârşitul veacului.
Singurătatea învinge spaţiul,
Geme în noi
Şi în depărtare.
Amărăciunea se-ntinde
Deasupra Pământului.
Aici nu mai este
Căminul nostru.

Doamne,
Slobozeşte mila ta
Asupra acestor mâini oboseite.

CEI CARE DORESC SĂ SE-NTOARCĂ

Nimeni
Între noi şi cer.
Pe drumul
Pe care au coborât îngerii
Parcă nimeni nu mai trece.
În grădinile aducerii aminte
Cresc merele
Din vechiul Rai.

Între noi şi cer
Doar uitarea.
Soarele este indicatorul pentru
Partea aceasta a exilului.

Doamne
Pomeneşte-i pe aceia
Care doresc să se-ntoarcă
Dar nu ştiu să deschidă uşa.

CUVÂNTUL TĂU

Noaptea pădurile vuiesc.
Vocea speriată
Cheamă amintirea.
Şi din linişte
Inima-nşelătoare
Ştie să creeze cuvintele.
Dar, cine va asculta
Cuvintele timpului
Când steaua de seară

Își va anunța darurile ?

Numească, Doamne
Al Tău cuvânt
Ceea ce eu tac.

SPUNE ORICARE CUVÂNT

Nici mai mic decât nădejdea,
Nici mai mare decât soarta.
Adunăm cea ce ni s-a luat.
Inima umple
Golul
Și astăzi la fel ca și ieri,
Întrebare fără răspuns.
Oftatul se-ntinde în lume.

Durerea nu explică nimic.
Doamne,
Măcar Tu spune acum
Orice cuvânt.

ÎNVĂȚĂTURILE VIEȚII NOASTRE

Oare am fost
Sau mai suntem ?
Nici măcar cuvântul nu ne
Recunoaște.
În spatele cortinei aceluiași teatru
Noi nu mai suntem,
Dar aici este reprezentația
Vieții noastre.
Suntem spectatorii
Care râdem de propria
Noastră neputință.

Doamne,
Oare învățăturile noastre
Vor folosi altora
Mai fericiți decât noi ?

DEASUPRA DESTINULUI

Deschid ochii
În mijlocul liniștii.
Aici nici lumina
Nu știe să sălășuiască.
Deschid ochii
Pentru a căuta drumul
Pe care am mers
Și m-am întrebat,
Să fie oare totul,
După legile pământului,
Atât de vulnerabil.

Doamne,
Există recompensă pentru acei
Care suferă tăcând ?

LA FÂNTÂNĂ

A coborât steaua la fântână
Ca să se spele.
Acum strălucește în adâncul ei
Singură și pierdută
În timp ce cealaltă parte a cerului
Coboară în apa
Pe care am băut-o
În timp ce ne bucuram
De viață.

La izvoarele tale,
Doamne,
Oare gurile muritoare
Își pot potoli setea ?

LA CAPĂTUL ZILEI

A trecut furtuna.
Soarele și golul albastru
Parcă le-am putea atinge cu mâna.
În zmeuriș
Cântă greierul.
În spatele casei, de-a lungul grădinii,
Copiii se joacă
De-a uitarea.
Din nou înflorește cireșul
În care se ascunde
Vocea tatălui.

Doamne,
Fie ca în seara aceasta
Să ne ocolească tristețea anului,
Să nu se-ntâmpile
Cea ce trebuie.

GRĂDINARUL DIN VECHEA GRĂDINĂ

Mireasma de april
Întinde exaltarea
Deasupra anului.
Bunul Dumnezeu
Este grădinarul gratuit
Din vechea grădină.
Rondourile cerești de roze
Se apleacă
În fața bucuriei stelelor.
Inima mea este biserica
În care pronunț
Rugăciunile -
Asemeni omului fără apărare.
Cînd timpul va îngenunchia
La rugăciune,
Doamne,
Să asculte și cuvântul meu.

JUCĂRIILE

Ziua fuge în umbră.
Cerul își ascunde forma
Iar vântul din sud
În frunzișul rugului
Caută flacăra
Pe care timpul
Se coace.

Experiența noastră s-a copt
Pe caruselul ceresc
Și iarăși parcă nimic
Nu am învățat.

Doamne,
Ale cui jucării suntem noi ?

CEREȘTILE SURORI

Lătratul câinilor
Împreună tăcerea cu tremurul.
Câte-o stea după nor,
și felinarele târzii
sunt semne că-ntunericul acesta
nu-i deșertul gol

Doamne,
sunt și stelele,
cereștile noastre surori
născute-n durerea-Ți?

LUMEA DE PE URMĂ

Bătăile ceasului
și pacea nopții.
Clarul de lună
și licărul blând al cerului
liniștesc aidoama milei
rugăciunii
Cuvântul se-oprește-n inimă,
nu poate-atinge
ceea ce presimte

Doamne
este realitatea Ta
de necuprins pentru noi
și cea de pe urmă lume?

ÎNGERUL PĂȘEȘTE ÎMPREUNĂ CU NOI

Fără de-ajutor sunt
și fără de-apărare
zilele ce se-nșiră.
Grădina și răsadurile
pe care le-am grijit
se duc deja.
Însingurat urlă lupul în
zmeurișul roșu

iar în mărul din copilărie
se-aude o pasăre necunoscută.
Unde, dar, sunt cuvintele
cu care-am umplut inimile
până ce-am crezut
că Dumnezeu nostru
pășește împreună cu noi?

Doamne,
ne-ai lăsat oare
din pricina neștiinței
și a patimii noastre?

LA IZVORUL DIN POVESTE

O dimineață obosită,
o zi în suspiciune.
Tot ce a intrat în noapte
a câștigat
cu un fior mai mult.
La izvorul din poveste
își spală zâna mea chipul .
Pe drumul
pe care va trece viitorul
pășește ceea ce
încă nu s-a petrecut.
Acolo unde am visat
există vise
dar nu exist eu.

Doamne,
accepti și Tu
să fi condus de speranță?

FĂRĂ ALEGERE

Dispar urmele zilei
în vânățul amurg.
Numele meu e
tremurul vântului
spre o-ndepărtată stea.
Pe rouă
păzitorii cerului
lasă urme,
iar golul se întinde
cu îndepărtarea lumii noastre.

Săracul e votul,
Doamne,
acolo unde nu există alegeri.

ZIDURILE NEZIDITULUI ORAȘ

Zidurile neziditului oraș
în noi se ridică
Pe cerul de la miază-zi
o adiere de vânt

îngerul adormit îl trezește .
Strigătul nostru
își recunoaște aici
casa,
iar ziua de mâine
tânjește pe-un nor
deasupra ceresului ocean.

Doamne,
încotro ne vom duce
când se va sfârși această noapte?

NUMELE TĂU

Indiferentul timp
cu anii se joacă.
Amintirea este ținutul natal
a ceea ce nu există.
De buruieni a fost acoperită
poteca pe care
cobora cerul pe pământ.
Nici vestitorii cerului
nu ne pot găsi.
Însă inima
nu a uitat
să bată.

Doamne,
prin această de nepătruns tăcere
audă-se numele Tău.

ÎNALT E CERUL

Este îndoiala
mai reală decât viitorul?
Pe legătura dintre ceea ce trece
și ceea ce va fi
liniștea e mai zgomotoasă
decât vorbirea.
Inima nu-mi ajunge
cuvintele.
Mă-nconjoară ținuturile
prin care am trecut
într-o altă viață.
Rugăciunile și temerile cad
de pe stelele înghețate.

Doamne,
nu lăsa slăbiciunea
să-i învingă
pe cei ce bătuți nu se dau.

O POVESTE DESPRE VEȘNICIE

Am uitat visele
ce dădeau timpului
o formă.

La răscruce se încrucișează
ploaia și vântul
risipind de demult
spusele cuvinte.
Ziua trece pe lângă casă,
nu vrea prin fereastră
să privească.

Doamne,
și pe chipul tău
cade această ploaie,
ori te-ai ascuns
în povestea despre veșnicie
în care nu e loc și pentru noi.
Prin ea doar vântul
risipește cenușa noastră.

GLASUL LINIȘTEI

GLASUL LINIȘTEI

Adânc e glasul liniștei.
Din vechile basme, Te arăți,
Doamne, ca un tânăr cu pupilele
din stele.

Mă uit cum seara
cu năvoadele o aduni
pe când păstorii
cântând
adună
turmele cerești.

În josul zidurilor nopții
se lasă mușchii
și sunetul rugăciunii.
În colțul cerului un liniștit novice
plânge.

Tinere Doamne,
vrei să înnoiești
în noaptea aceasta vechile povești
pentru ca dimineața clopotele
să reînnoiască prelungirea veșniciei
aici unde-i totul scurt
și pieritor .

REGĂSIREA DE SINE

În de nepătrunsul crepuscul
se scurge întârziata ploaie.
Mi se arată un curcubeu
pe sub care pășesc spre Tine,

Doamne.

Peste grădini, în noapte-ngălbenite,
clopotele răsună .
Pe nevăzute stele
toamna s-a ascuns.

Cel ce se regăsește pe sine
pe Dumnezeu L-a regăsit,
repet vorbă cu vorbă,
până ce noaptea, ca un orb trandafir,
înflorește-n tulburi pârâuri
care-o poartă.

TE POT RUGĂCIUNILE ÎNTOARCE

Doamne,
Te văd într-un foc alb.
Așa mi Te-amintesc din copilărie
când veneai pe la casa noastră
și ne mângâiai pe păr
în vreme ce mama rugăciuni murmura.

Acum e clipa
să mă anunț Ție cu glas tare
pus față în față cu realitatea ce se îndoiește
de ceea ce ai promis,
cu timpul care e altfel
decât acela în care de mână
m-ai dus
arătându-mi stelele
și o bucată de cer
pe care pot să-mi ridic
grădini și palate
dacă totul îmi înșeală așteptările.

Acum e clipa adevărului:
te pot rugăciunile întoarce
aici unde demult nu ești?

ZIDURILE CERULUI

În matinalii zori
se pierd umbrele nopții.
Rugăciunile sprijină
stâlpii bisericii,
se topesc în tăcere.

Ce poate glasul omenesc
în această solemnă clipă?

Zidurile cerului se îndreaptă-n
inima noastră.

De după altar
ne privește Dumnezeu.
În îndepărtata copilărie
cade o caldă ploaie.
Coboară o icoană de pe zid

spunând:
acum s-au întâlnit
moartea voastră și veșnicia.

Norii înalță cupola bisericii.
Suntem o navă purtătoare de cruce
care zboară prin timp.
Clopotele de dimineață sunt
glasul pământului
care se salută cu noi.

DINAINTEA BISERICII

A crescut din pământ
și a luminat fereastra
aidoma stelei din Betleem
cerul de răsărit.
Arcurile și portalurile,
vitraliile și bolțile
cheamăcerul să coboare
aici unde liber pășește
singur fiul lui Dumnezeu.

Clopotele în noi.
În josul bolților
care-au unit
formele iubirii noastre,
pășesc îngerii.

Totu-i ireal
și prea înalt.

Te întrebăm:
totul e ridicat
de omul cel căzut
ori de înviatul Dumnezeu?

DE NECONCEPUT

Doamne,
neștiind să mă adresez Ție
îți apar aievea
sărutând poalele hainelor Tale
de timp,
cu inima înțelegând glasul Tău.

În mine a înviat
Teama Ta de infinit.
Singur și tot mai singur
intuiesc idniferența
și perfecțiunea legilor Tale.
Dar, lașul și fricosul
din mine,
acest nehotărât,
ești Tu însuși, Doamne?

Ori sunt cuvintele acestea simplitatea
celui nevrednic

ce ar dori să le explice neconceputul
celor de neconceput,
care ar dori ca neputinței sale să-i găsească
forma și numele finale.

UMBRA LUI DUMNEZEU

Când încep clopotele să răsun
se-arată pe cer
umbra lui Dumnezeu.
Parcă plânge-un înger
sub bolțile bisericii.

Am uitat poruncile
lui Dumnezeu
sau vreun scrib contemporan
se pregătește să scrie
o nouă evanghelie,

sau cei ce mijlocesc între noi
și cer
își uită îndatoririle,

sau avem mai puțină credință
decât așteaptă Dumnezeu?

Suntem singuri.
Rugăciunea e adâncă precum noaptea,
precum golul stelelor.

ȘI DUMNEZEUL NOSTRU TACE

Se stinge ziua în noi
și pe cer.
Steaua căzătoare
își aprinde sufletul
în josul tăcerii înserării.

Se liniștește durerea zilei
acolo unde se stinge
lumina ei
sau rămâne în noi
pentru a depune mărturie
despre dăinuirea suferinței?

Nu suntem de vină
pentru că am visat în zadar.
Știm să recunoaștem
fericirea
ori suntem lipsiți de apărarea
celui care ne-a dat
și a uitat de noi?

Când speranța începe
să se îndoiască
trebuie să taci.
Și Dumnezeuul nostru tace.

SUB CUPOLĂ

Amiază

în rugul lui iunie.

Însinguratul zăvorât în ceasornic
nicidecum să găsească ușa.

Aici sunt o candelă și o evanghelie,
stele pe boltă,
icoane și ziduri
în a căror umedă liniște
Solitar trăiește Domnul.

În albastrul gol bate o inimă,
acul ceasornicului.

Mâna lui Dumnezeu

îl salută pe cel care se roagă,

însă darurile nu aici se primesc.
Ele sunt din belșug acolo
unde timpul nu se măsoară.

CUVINTELE CE NU TREBUIE ROSTITE

Soarele s-a ascuns în ferestre.

Vântul zboară neobservat
prin rândul de copaci.

Îngropați în frunze
zburăm și noi.

Florile de grădină, trandafirii necunosuți,

Fetele de masă de pe scundele mese,
mirosul pinilor,

rugăciunea însinguratei femei

în colțul parcului,

crucea de pe biserică,

norii -

totu e vara pus în această clipă,

în bucăți de fereastră

pe care Dumnezeu a lăsat-o aici
să o împlinim,

cu speranță și durere

în cuvinte ce nu trebuie rostite.

VOCEA DIN VIS

Doamne,

când aici se aude ceasornicul,

ce oră arată ceasul Tău?

Vocea din vis amintește

că pe această parte

fiecare clipă este cea din urmă.

Zidul de ceață, ori de spumă,

pot opri aceste mâini?

În tulburarea înțelegeri noastre

poate fi durerea acceptată

ca o putere pe care ne-o trimiți,

care cu Tine ne unește?

Ne-aducem aminte de ceea ce posedăm.
Uneori descoperim dimineața
că pe mâinile noastre se depune
câte-un bob de veșnicie,
și că nimicul este o mare taină.

Aici unde ne întâlnim
cu darurile Tale, Doamne,
cu temerile și căințele Tale -
siguri suntem
doar că timpul este ceea ce nu avem.

VIAȚA CARE S-A SCURS

Mă întreb ce face acum
viața mea ce s-a scurs până acum.
Unde s-au așezat
nepovestitele povești,
cireșele de mai din copilărie?

Ce e cu mâinile
care-au construit,
cu inima care a avut putere
pentru câteva vieți,
cu palatele ridicate și ruinate,
cu rugăciunile?

Unde sunte nescrisele poezii
de fericire și iubire,
ploile și zăpezile care-au căzut
pe drumurile mele,
durerile de care s-au
copt anii?

Acele mici taine unde sunt,
acele parfumuri care recunoșteau
ținuturile și anotimpurile,
muzica aceea ce semăna a speranță,
și care parcă undeva mai sună?

Unde e această viață, mă întreb.
Adierea de vânt poartă nori albi.
Cerul seamănă cu un desen îndepărtat
ce real mi se întoarce.
În șoaptă pronunț:
Doamne, știu că nu m-ai părăsit.

E SINGUR FIECARE DINTRE NOI?

Implacabil se
adună neantul.
Neliniștea a tulburat stelele
și cerul.
S-au amestecat bățile
inimii și ale ceasului de perete.
Lumina și întunericul
sunt parcă una.

Va spune Dumnezeu acum:
găsește puteră să accepți
ceea ce ți-este dat
și să înțelegi irepetabilul.

Liniștea e blândă
ca un glas neputincios.
Cum să pronunți totul
ce precum durerea și tremurul
coboară de pe însuși cerul
și-n această inimă-și găsește casa?

Este singur Dumnezeu
așa cum singur este
fiecare dintre noi?

ÎNTOARCEREA SPERANȚEI

Aici e speranța mea
care ani de-a rândul m-a condus
și mi-a cântat
cu o glas care nu a pronunțat cuvinte
ci doar a unit în mine
cerul și timpul.

Mă întreb de unde să se arate
din nou
acum când norii aleargă precum oamenii
prin ziua ce se stinge,
iar copacii se îndoaie-n vânt.

Oare e la fel cum a fost?
Sunt chinul
și greșelile ei
impăcate cu rugăciunile mele?

Este îndeajuns de puternică
clipa aceasta
pentru a da față cu glasul
unui Dumnezeu absent,
fără a mă învinge
fără a-mi lua puterea vorbirii
și a cuvintelor,
unicul lucru care ne mai rămâne
din tot ceea ce a fost,
din tot ceea ce va fi.

ÎNDEPĂRTATUL GLAS

*“Doamne Dumnezeul meu! De ce m-ai părăsit”
Hristos pe Golgota*

De s-ar anunța acum
glasul acela,
ce-ar face toți anii
care veacuri de-a rândul
repetă acel strigăt de protest?

S-ar recunoaște
în rugăciunile noastre?

De se arată acum,
în ce cuvinte s-ar putea descrie
speranța fiecărei clipe?
Cum s-ar comporta
ziua aceasta și ploaia aceasta?

Poate el este aici chiar acum,
poate nici nu a plecat vreodată
din inima noastră.

Limpede se aude:
Doamne Dumnezeul meu,
fie-Ți milă de fiul tău
și învață-l cum să clădească pe pământ
o casă a iubirii
în care să poți și Tu veni,
recunoscând că nu ne-ai părăsit.

MARTORUL SPERANȚEI NOASTRE

MARTORUL SPERANȚEI NOASTRE

Să repete această gură
vechea rugăciune.
Trâmbițele Ierihonului
se-aud în depărtare,
vizitiul lui Jahve
biciușete stelele peste cer.

Nu-l invoca pe cel care nu te-aude,
laș neputincios în pieptul meu.
Trimisul chinului
pășește pe pământ,
împărăția lui este veșnică
iar apărarea ta, slabă.

Nu există ajutor.
Această poezie poate fi o rugăciune.
Îngerul, martorul speranței
încă nu a anunș de partea noastră.
Cazna este uneori răsplata.
Se împacă parcă soarta noastră
cu natura noastră.

În cuvintele acestea
ar putea să-ncapă durerea lumii.
Steaua din Betleem se stinge și luminează
acolo unde fiul pământului
În văpaia ei s-a oglindit.